

Robert Vannoy, Major Prophets, wykład 22

Daniel, wykład 2, Daniel 8

Daniel 8:1-2 Wizja Daniela Elamu na temat panowania Belszaccara

Rozdział 8 Daniela jest jednym z łatwiejszych do zinterpretowania, więc myślę, że to dobry początek. Czytamy w wersetach 1 i 2: „W trzecim roku panowania króla Belszaccara ukazało mi się widzenie, nawet mnie, Danielowi, po tym, które mi się ukazało jako pierwsze. I widziałem w widzeniu, że się stało, gdy zobaczyłem, że jestem w Suzie, w pałacu, który jest w prowincji Elam. I widziałem w wizji; i byłem nad rzeką Ułaj. Teraz możesz zadać pytanie dotyczące tych dwóch pierwszych wersetów: czy Daniel był w Elamie? „Ujrzałem w wizji i stało się, gdy zobaczyłem, że jestem w Suzie, w pałacu, który jest w prowincji Elam”. Czy był tam osobiście, czy tylko w wizji? Wydaje mi się, że najprawdopodobniej znalazł się w tym miejscu w kontekście wizjonerskim. Miejsce jednak jest znaczące, gdyż Suszan był stolicą Elamu.

W czasach Daniela Elam i Suszan znajdowały się w królestwie Belszaccara. Nie były to jednak miejsca szczególnie znaczące, ale później Szuszan stał się stolicą imperium medo-perskiego i wielkim miastem. W rzeczywistości było to miasto zamieszkane aż do średniowiecza. Dziś jest znane jako Susa. Szczyt panowania perskiego nastąpił oczywiście po czasach Daniela. Jednak wizja, którą otrzymuje, rozciąga się od czasów babilońskich do czasów perskich, a następnie do czasów greckich. Zatem to jest miejsce, w którym znajduje się w tej wizjonerskiej sytuacji.

Księga Daniela 8:3-14 Wizja Ram i Kozła Następnie w Księdze Daniela 8:3-14 czytamy o jego wizji: „Podniosłem oczy i widziałem. A oto baran stał przed rzeką, który miał dwa rogi, a dwa rogi były wysokie, ale jeden był wyższy od drugiego, a wyższy wyrósł ostatni. I widziałem barana pchającego na zachód, północ i południe, tak że żadne zwierzę nie mogło się przed nim stanąć. Nie było też nikogo, kto mógłby wybawić z jego ręki. Ale uczynił według swojej woli i stał się wielki. A gdy się nad tym zastanawiałem, oto kozioł przybył od zachodu po powierzchni całej ziemi i nie dotknął ziemi. A koza miała między oczami niezwykle róg. I podszedł do barana o dwóch rogach, którego

widziałem stojącego nad rzeką , i wpadł na niego z wściekłością swojej mocy. I widziałem, jak zbliżał się do barana. Rozgniewał się na niego, uderzył barana i złamał mu dwa rogi. A w baranie nie było mocy, aby stanąć przed nim, lecz powalił go na ziemię i podeptał, a nie było nikogo, kto mógłby wyrwać barana z jego ręki. Dlatego kozioł urósł bardzo urósł, a gdy nabrał sił, złamał się wielki róg i wyszło czterech godnych uwagi ku czterem wiatrom nieba, a z jednego z nich wyszedł mały róg, który urósł niezwykle wielki ku na południe i na wschód, w stronę przyjemnej krainy. I rozrosło się aż do zastępu niebieskiego, i zrzuciło niektóre zastępy i gwiazdy na ziemię, i zdeptało je. A jednak wywyższył się aż do księcia zastępów i przez niego odebrano codzienną ofiarę, a miejsce sanktuarium zostało zburzone. I dano mu zastęp w zamian za codzienną ofiarę z powodu przestępstwa. I rzucił prawdę na ziemię; i trwało to i prosperowało. Potem usłyszałem, jak jeden mówił do drugiego i rzekłem do świętego, który mówił: „Jak długo będzie trwała wizja dotycząca codziennych ofiar i występku spustoszenia, podczas której zarówno Świątynia, jak i Hostia zostaną zdeptane?” I rzekł do mnie: «Aż przez 2300 dni świątynia będzie oczyszczona»”.

Taką miał wizję. Zatem wersety 3-14 opisują tę wizję. Zwróć uwagę, że przedstawiono różne zwierzęta: początkowo baran z dwoma rogami, następnie kozioł z pojedynczym, zauważalnym rogiem między oczami, którym uderza tego barana i łamie oba rogi. Następnie w wersecie 8: „Potem kozioł urósł ogromnie i łamał się wielki róg, i dlatego cztery godne uwagi kozły przybyły na cztery strony świata”. Zatem powstają te cztery godne uwagi, a werset dziewiąty mówi, że z jednego z nich wyrósł mały róg, który urósł potężnie. Jasne jest, że zwierzęta i rogi należy rozumieć jako serię symboli przedstawiających określone wydarzenia. Pytanie brzmi: jakie to wydarzenia? W tym rozdziale pojawiają się pytania dotyczące niektórych aspektów i cech rozdziału, ale w większości przypadków nie ma zbyt wielu wątpliwości, ponieważ w dalszej części rozdziału podana jest interpretacja. Rozdział 8, wersety 1-14, masz wizję barana i kozła, ale kiedy pytamy, co to oznacza, kiedy dochodzimy do wersetów 20-27, mamy interpretację tej wizji.

Daniel 8:15-19 Wprowadzenie do interpretacji wizji Zanim przejdziemy do tej interpretacji, możemy to na razie zatuszować. Jest jeszcze jedna rzecz, na którą chcemy zwrócić uwagę, zanim przyjrzymy się werseom 20-27. Wersety 15-19 wprowadzają tę interpretację. W wersecie 17 czytacie, że ten Gabriel, który ma dać Danielowi zrozumieć tę wizję, podchodzi blisko i czytacie: „Zbliżył się do miejsca, w którym stałem, a kiedy przyszedł, zląkłem się i upadłem na twarz. Ale powiedział do mnie: «Zrozum, synu człowieczy, bo czas końca będzie wizją»”. Masz to wyrażenie w drugiej części 17, ale potem czytasz. „Kiedy ze mną rozmawiał, spałem głęboko, twarzą ku ziemi, a on dotknął mnie i podniósł mnie. I rzekł do mnie: «Oto dam ci znać»”.

Zwróć uwagę na ostatnią część werseu 19: „Dam ci znać, co będzie przy ostatecznym końcu oburzenia, gdyż w wyznaczonym czasie nastąpi koniec”. Zatem na końcu werseu 17 masz „czas”. końca będzie wizją”. Koniec werseu 19 oznacza „ostateczny koniec oburzenia, bo w wyznaczonym czasie nastąpi koniec”. Możesz zadać pytanie, co to znaczy? Czy cała wizja odnosi się do końca wieku? Jak mamy rozumieć te wyrażenia: „W czasie końca”, „Przy ostatnim końcu gniewu, w wyznaczonym czasie nadejdzie koniec”. Myślę, że warto o tym pamiętać, przyglądając się interpretacji. Mógłbym w tym miejscu po prostu powiedzieć, że EJ Young sugeruje, że tymi wyrażeniami mamy na myśli koniec okresu Starego Testamentu. Wyrażenie „w drugiej fazie oburzenia” oznacza czas sądu Bożego nad ludem Izraela przed ustanowieniem Nowego Przymierza. Jest to więc koniec okresu Starego Testamentu, czas poprzedzający ustanowienie Nowego Przymierza. Pamiętaj tylko o tym pytaniu i przejdźmy do interpretacji zawartej w wersach 20-27.

Daniel 8:20-27 Interpretacja wizji, podbój Medo-Persji przez Aleksandra W wersecie 20 czytamy: „Baran, którego widziałeś, mający dwa rogi, to królowie Medyi i Persji”. Wróć więc do werseów 3 i 4 i możesz przeczytać 3 i 4 z nieco większym zrozumieniem, ponieważ 3 i 4 mówią: „Widziałem tego barana, miał on dwa rogi, a dwa rogi były wysokie. Jeden był wyższy od drugiego, a ten wyższy był ostatni. I widziałem barana pchającego na zachód, północ i południe. Aby nikt nie mógł stanąć przed tym baranem”.

Interesujące jest to, że werset 3 mówi, że baran miał dwa rogi, dwa rogi były wysokie, ale jeden wyższy od drugiego. Wyższy pojawił się jako ostatni. Sugeruje to, że media były ważne przed Persją. I to pasuje do tego, co wiemy o historii Medii i Persji. Medianie uniezależnili się od Asyrii około 631 roku p.n.e. Persowie zaczęli jako nieistotna część Imperium Median. Ale Persowie przejęli kontrolę nad Imperium Medyjskim, a stało się to głównie za sprawą Cyrusa, który przejął kontrolę nad Medią. Wielu Medom przydzielono odpowiedzialne stanowiska w królestwie Cyrusa, ale widzicie, jaki tam obraz pasuje bardzo dobrze. Ten baran ma dwa rogi; dwa rogi były wysokie. Jeden był wyższy od drugiego, a ten wyższy był ostatni. To jest perski element królestwa medoperskiego. Mam tu mapę Imperium Perskiego, żeby dać wam wyobrażenie o jego zasięgu. Obszar zaznaczony tymi liniami rozciąga się przez Azję Mniejszą, aż do Egiptu i dalej w górę na wschodzie. Oto werset 20 interpretacji: „Baran, którego widziałeś, mający dwa rogi, to królowie Medyi i Persji”.

Następnie przechodzimy do wersetu 21: „A szorstki kozioł jest królem Grecji, a wielki róg, który jest między jego oczami, jest pierwszym królem”. I czytasz werset 21. Zanim przejdę do tego, wspomnę tylko, że w wersecie 4 zauważyłeś, że baran pchał na zachód, północ i południe, tak że nikt nie mógł przed nim stanąć. Dokładnie to samo widzimy tam w przypadku Imperium Perskiego na zachodzie, północnym zachodzie, północy i południu, tak że żadna bestia nie mogła mu się przeciwstawić. A następnie werset 5: ten kozioł z zachodu, werset 21 identyfikuje się jako król Grecji. Zobacz, werset 5 mówi: „Kiedy się zastanawiałem, oto kozioł nadchodził od zachodu po powierzchni całej ziemi, ale nie dotknął ziemi. A koza miała między oczami niezwykle róg. I podszedł do barana, który miał dwa rogi, i wpadł na niego w wściekłości swej mocy”.

Aleksander Wielki zaatakował imperium perskie. Aleksander nacierał, przybywając z Grecji, i był w stanie zniszczyć Persję. I zauważcie, że werset 5 mówi o tym koźle, że przybył z zachodu na całą ziemię i nie dotknął ziemi, co wskazuje na szybkość jego podbojów; był bardzo szybki.

A następnie wersety 6-7 opisują sposób, w jaki Aleksander zdobył Persję: uderzył

barana i złamał mu dwa rogi, tak że w baranie nie było siły, aby stanąć przed nim. I rzucił go na ziemię, i podeptał, a kozioł urósł bardzo mocno”. Teraz, gdy spojrzysz na podbój Aleksandra, czarna linia na mapie pokazuje zasięg królestwa Aleksandra. Był to szybki podbój, ale wymagał wielu kluczowych bitew. W 334 r.pne stoczyłeś bitwę nad rzeką Granicus, która znajduje się tutaj, w północno-zachodniej Azji Mniejszej. Było to pierwsze zwycięstwo w Azji Mniejszej nad siłami perskimi w 334 roku. Rok później mamy bitwę pod Izydą w 333 roku p.n.e., dokładnie tam, na północnym krańcu, gdzie Morze Śródziemne skręca na południe wzdłuż azjatyckiego wybrzeża. Aleksander przekroczył góry Taurus, pokonał główną armię perską pod Izydą, co umożliwiło mu zejście wybrzeżem i zajęcie Syrii, Palestyny i dalej do Egiptu. Mamy więc kluczową bitwę, bitwę pod Izydą, która miała miejsce w 333 r. W 331 r., daleko na wschód, Arbela w bitwie pod Arbelą zniszczył ostatnią armię perską, zdobył imperium, a następnie ruszył z Arbeli w kierunku rzekę Indus. Więc widzisz, to jest od 334-331, trzy lata. Zmiotł Persów.

Ale w wersecie 8 czytacie: „Kozioł urósł bardzo urósł, a gdy nabrał sił, złamał się wielki róg i cztery godne uwagi kozły przybyły na cztery strony świata”. Możesz się zastanawiać, co to oznacza? A potem spójrz na werset 22, który mówi: „Teraz, gdy zostanie złamane, podczas gdy czterech się temu przeciwstawiło, powstaną cztery królestwa z narodów, ale nie w jego mocy”. Historycznie rzecz biorąc, kiedy Aleksander był u szczytu swojej siły, zmarł w wieku 33 lat. Kiedy więc nabrał sił, złamał się wielki róg, jak mówi werset 8. Masz więc ogromne królestwo i potężnego człowieka. Umrze bardzo młodo, więc co stanie się z jego królestwem? Miał nieślubne dziecko w wieku dwóch, trzech lat, więc tak naprawdę nie miał odpowiedniego syna, który mógłby objąć tron. Kilka miesięcy przed śmiercią poślubił córkę króla Persji i niektórzy sądzili, że z tego związku może urodzić się dziecko. Było wiele zamieszania i walki o władzę, ale w ciągu kilku lat imperium Aleksandra rozpadło się na cztery części. Początkowo na pięć, ale ta część nie była stabilna i podzieliła się na cztery części, a kilku jego generałów zajęło dla siebie duże obszary jego imperium.

Podział Królestwa Aleksandra Wszystkie królestwa wyglądały mniej więcej tak na mapie w 301 roku. Macedonia jest pod rządami Kassandra, Tracji i Azji Mniejszej, początkowo pod rządami Lizymacha i Antygona. Tutaj Lysimachus, Azja Mniejsza pod rządami Antygona, a następnie Syria na wschodzie pod rządami Seleukosa i Egipt na południu pod rządami Ptolemeusza. Rządy Antygona nie trwały długo, więc w zasadzie Seleukos, Ptolemeusz, Lizymach i Kassander stanowili cztery części. To Antygon, który nie przetrwał długo. To Antygonas został obalony przez Seleukosa. Otrzymujesz więc cztery części, które przetrwały: Kassander, Lizymach, Ptolemeusz i Seleukos. „Cztery królestwa”, czytamy w wersecie 22, „powstaną z narodu, ale nie będą w jego mocy”.

Kto jest królem o gniewnym obliczu W wersecie 9 czytamy: „Z jednego z nich”, to znaczy z jednego z tych czterech królestw, „wyrósł mały róg, który urósł niezwykle wielki”. A ty pytasz co to jest? A potem przechodzimy do interpretacji, werseł 23. „W późniejszych czasach królestw”, to znaczy tych czterech królestw, „kiedy przestępcy dojdą do pełni, stanie król o surowym obliczu i zrozumieniu ciemnych wyroków w górę, a jego moc będzie potężna, ale nie dzięki jego własnej mocy. I zniszczy cudownie, będzie prosperować i trwać będzie, i zniszczy potężny i święty lud. A dzięki swojej mocy sprawi, że oszustwo będzie się rozwijać, a jego ręka wywyższy siebie i swoje serce. Przez pokój zniszczy wielu; on także wystąpi przeciwko księciu książąt, ale zostanie złamany bez końca.

Tak więc w ostatnich czasach w tym królestwie powstanie król o dzikim obliczu. Innymi słowy, na początku nie jest dobrze. I można zadać pytanie, kto tu jest na widoku? Czy to jest Antychryst, który ma przyjść na końcu czasów? Widzicie, werseł 17 mówi, że „czasem końca będzie wizja”. Czy to jest antychryst na końcu tego wieku? A może są podstawy sądzić, że nie jest to Antychryst? Myślę, że werseł 9 jest całkiem jasny. Werseł 9 mówi: „Z jednego z nich”. A kim są „oni”? Odnosi się do czterech znaczących, do czterech wiatrów niebieskich, do czterech części królestwa Aleksandra. Ta osoba powstanie w jednej z czterech części królestwa Aleksandra. Zatem znajdujemy się w kontekście imperium Aleksandra i jego podziałów, a władca wyłania się z jednego z tych

podziałów. Myślę więc, że w rozdziale 8 masz wizję, że Pan daje Danielowi wizję, aby pokazać ludowi Pańskiemu, że po Persach, którzy przejęli Babilon za czasów Daniela, po Persach przyjdzie imperium greckie i że w Z biegiem czasu imperium greckie stanie przed wielką trudnością, z jaką będzie musiał stawić czoła królowi o dzikim obliczu, który powstanie.

Antioch Epifanes Historycznie wiemy, że w Imperium Seleucydów, jednej z tych czterech części, Antioch Epifanes stał się silnym władcą. Podbił imperium Ptolemeuszy lub prawie je podbił, gdy ta walka toczyła się tam i z powrotem. „Wywyższył się” – werset 11 – „wywyższył się aż do Księcia Zastępów”. Zauważasz jego imię, Antioch Epifanes, które Epifanes oznacza „objawienie Boga”. Poczł, że jest przejawem Boga. Uważał się za przejaw Zeusa, greckiego boga. Pragnął, żeby go czczono, i z tego, co o nim wiemy, wykazywał opisane tutaj cechy. Napadł na Jerozolimę i zbezczescił świątynię.

Tło tego było następujące: zszedł do Egiptu i miał właśnie pokonać egipskich Ptolemeuszy, kiedy Rzymianie wysłali siły do Egiptu, ponieważ nie chcieli, aby Seleucydzi umocnili swoją władzę nad Egipcjanami; byłaby to zbyt wielka siła. Rzymianie mieli własne pomysły na kontrolowanie Morza Śródziemnego, więc wysłali siły do Egiptu, a ten rzymski generał spotkał się z Antiochem tuż za Aleksandrią. Jest też opowieść o ich spotkaniu. Rzeczywiście znali się, bo Antioch jakiś czas wcześniej był więźniem w Rzymie. Ale ten rzymski generał, Popelius Laenas, powiedział Antiochowi, że musi oddać zajęte tereny i opuścić Egipt. Ostatnio podczas wojny z pustynną burzą w Iraku wiele słyszeliśmy o rysowaniu linii na piasku. Myślę, że pochodzenie tego wyrażenia wywodzi się z tego wydarzenia, ponieważ ten rzymski generał narysował na piasku linię, okrąg, wokół Antiocha. Antioch powiedział, że potrzebuje czasu na rozważenie żądań Rzymian, a ten rzymski generał rysuje wokół siebie tę linię na piasku i mówi: „Słuchaj, powiedz mi, zanim przekroczysz tę linię”.

Zatem Antioch został upokorzony i wiedział, że nie ma sił do walki z Rzymianami, więc musiał się wycofać. Wycofując się, wyładował swój gniew na

Żydach. Wszedł do Jerozolimy, zbezcześcił świątynię, zburzył mury miasta, sprzedawał kobiety i dzieci jako niewolnice oraz zakazał wiary żydowskiej. Pod groźbą śmierci zakazano przestrzegania szabatu i obrzezania. Spalono pisma Starego Testamentu, we wszystkich miastach Judy ustawiono wizerunki greckich bogów, a Żydzi byli zmuszeni do oddawania im czci. Jeśli tego nie zrobiłeś, byłeś torturowany i zabijany. W samej świątyni wzniesiono coś w rodzaju ołtarza, na którym składano świnie, aby zrazić do narodu żydowskiego, a całą świątynię posypano tłuszczem z ofiar ze świń. Rezultatem było powstanie Machabeuszy około 168 roku p.n.e.

Rzymianie właśnie pokonali Macedonię w trzeciej wojnie macedońskiej. W ten sposób sami rozszerzali swoją działalność na wschód, do Macedonii. Musieli być dość potężni. I właśnie odnieśli kolejne zwycięstwo. Więc to musiała być spora siła. Nie jestem pewien, jakie są liczby, ale musiała to być siła na tyle znacząca, że Antioch poczuł się zastraszone. Chcę spojrzeć nieco dalej na wersety 9-14. Jest tam kilka dość niejasnych zwrotów. Zatrzymajmy się więc w tym miejscu i pójdziemy nieco dalej, rozpoczynając rozdział Daniela 8 w następnej godzinie.

Przepisane przez Victorię Chandler
Szorstki pod redakcją Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją: dr Perry Phillips